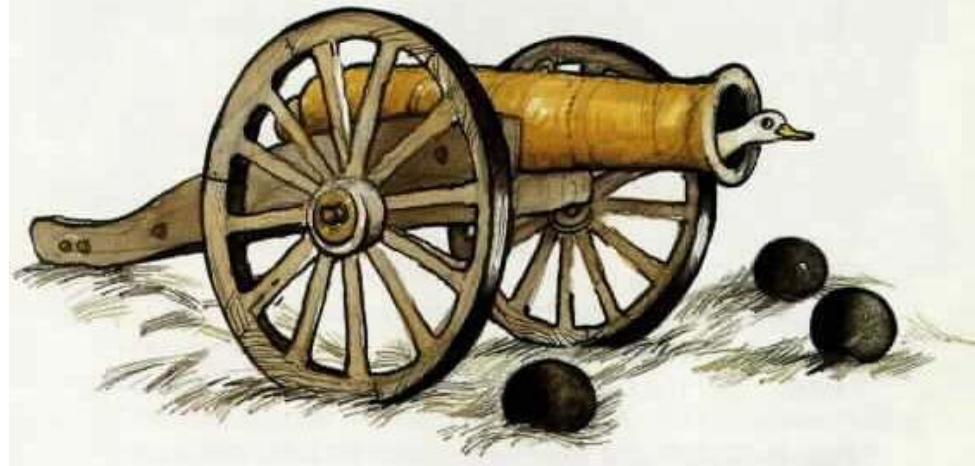

הכטאה כתאה

סיפור ג'וי קווולי
ציורים רובין בלטן

ימים שלמים צעדו האלוף
ואנשיו.

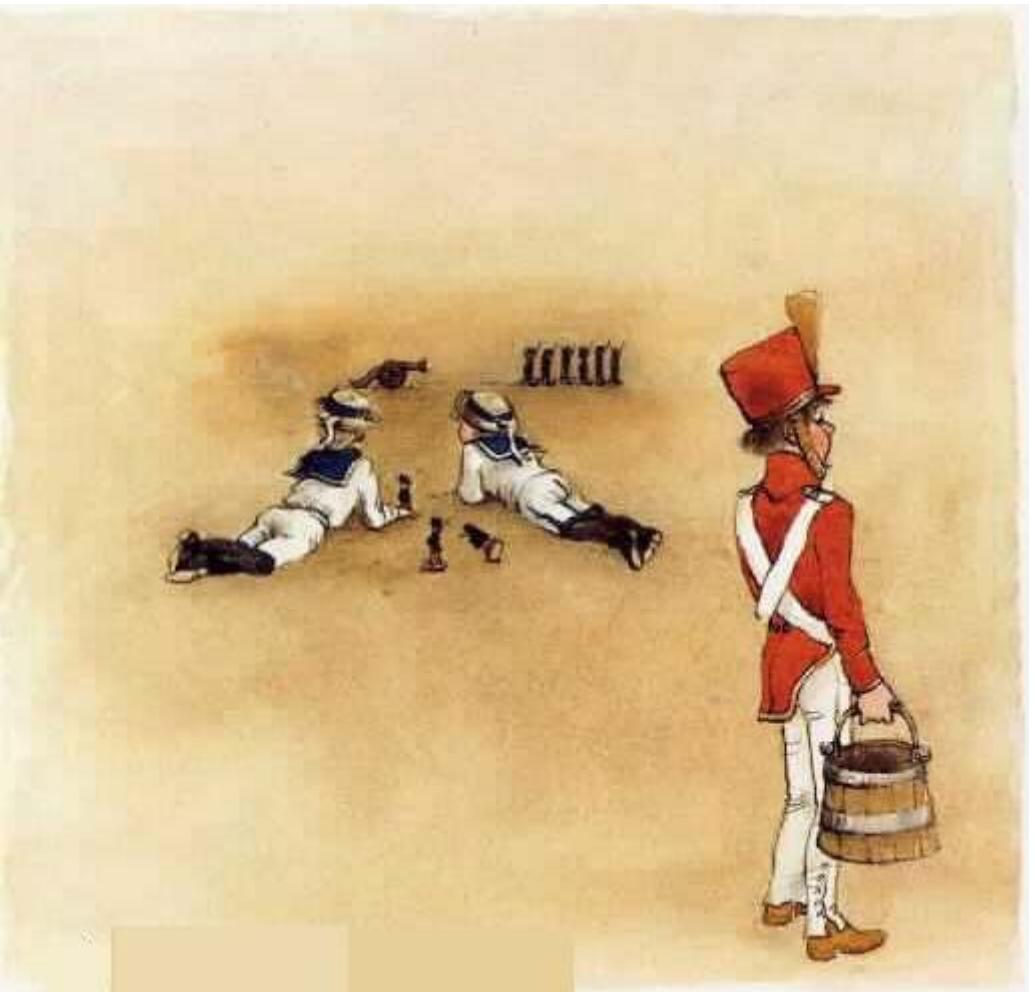
עכשו הם היו מוכנים לקרב.
האלוף קרא לתותחן
"האם התותח במקומו?"
"כן, אדוני" אמר התותחן.
"האם הוא מכוען אל העיר?"
"כן אדוני" אמר התותחן.
"טוב" אמר האלוף "טען אותו.
כשאתן פקודה, תירה."
"כפקודתך, אדוני" אמר התותחן
והלך.

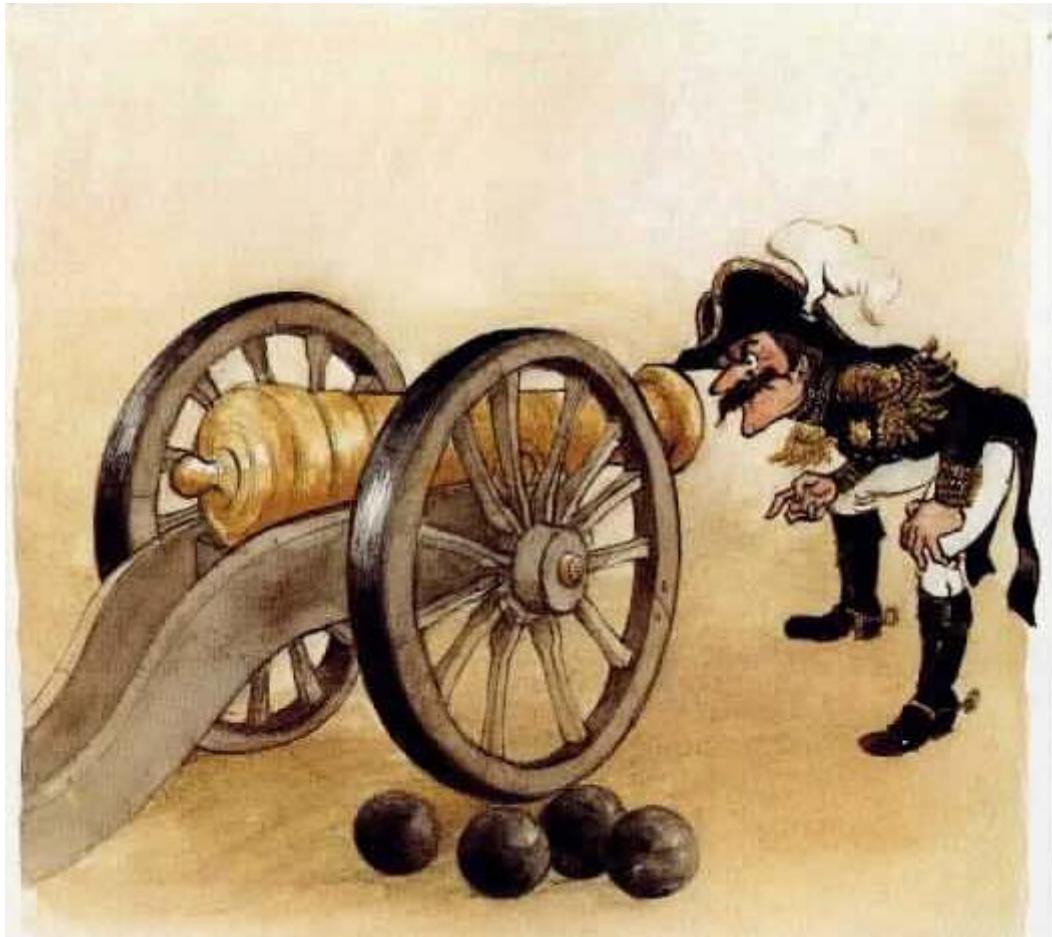

אר עבר רגע חזר "אדוני",
אי-אפשר לראות מהתותח.
"למה?" שאל האלוף.
"כי איננו יכולים לטעון אותו,
אדוני."

פניו של האלוף האדיםו. "למה
אינכם יכולים לטעון אותו?"
"אדוני" אמר התותחן "ברוזה
יושבת בתותח."

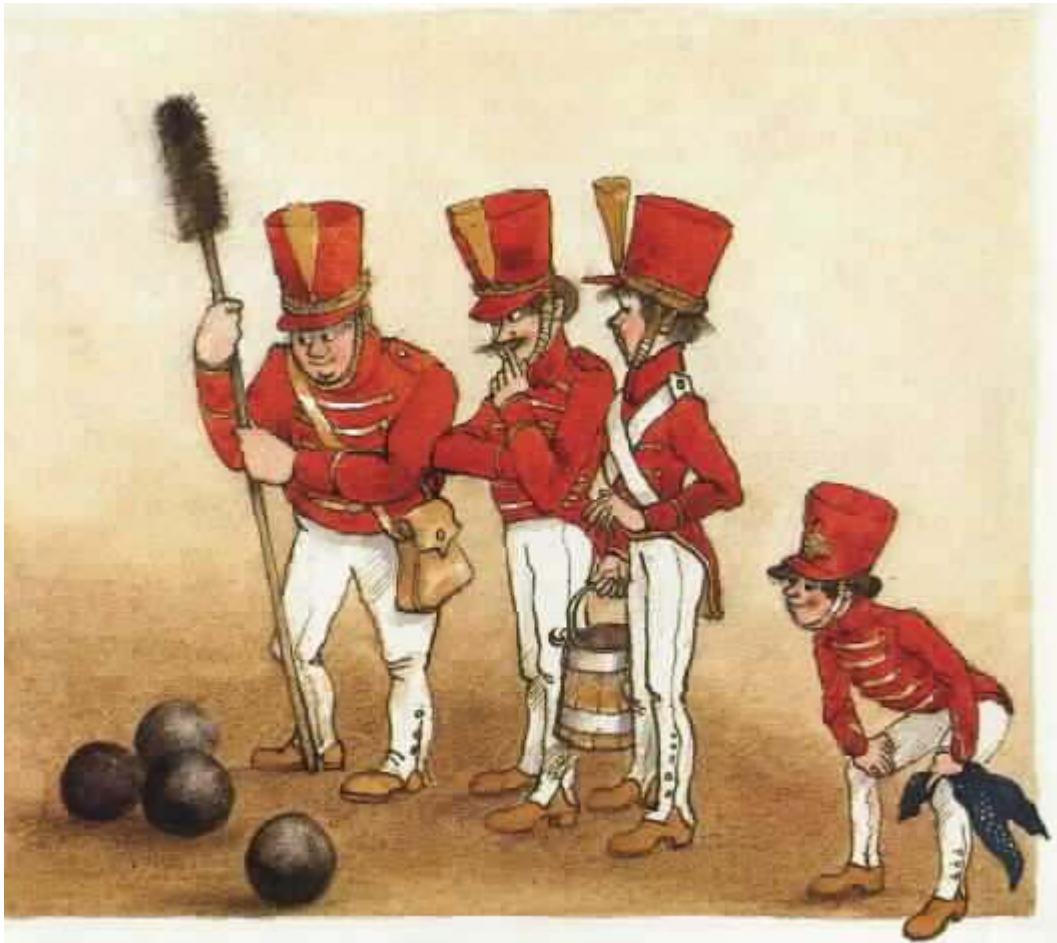
"ברוזה?" צעק האלוף.
"היא קננה בו, אדוני."
"אייזו חוצפה!" צעק האלוף
"תתפטר ממנה מיד!"
"ניסיתי" אמר התותחן "אבל
הברוזה לא יצאת. אני חושב
שהיא דוגרת על ביצים."
"תCPF אסדר זאת" אמר האלוף
כשהוא שולף את חרבו "אראה
לברוזה זו שהיא לא יכולה לעצור
צבא."

האלוף והתוותחן הרכזו למקומות בו
עמד התותח מכון אל העיר.
האלוף הביט לטור התותח וראה
זוג עיניים קטנות שהבietenו עליו
חרזה.
"הי, דילוי, דילוי, דילוי" קרא "דילוי"
חמודה.
הברוזה אמרה "קוק, קוק" אבל
לא זזה.

פניו של האלוף האדימו שוב.
"צאי משם, את!" הוא קרא
והכה על התותח בחרבו.
נשמע "קוק, קוק" נסף אבל
הברוזה לא זזה מקנה.

האלוף בטש ברגלו "לחשוב רק
שרוזה תקלקל את תוכניותי"
אמר.

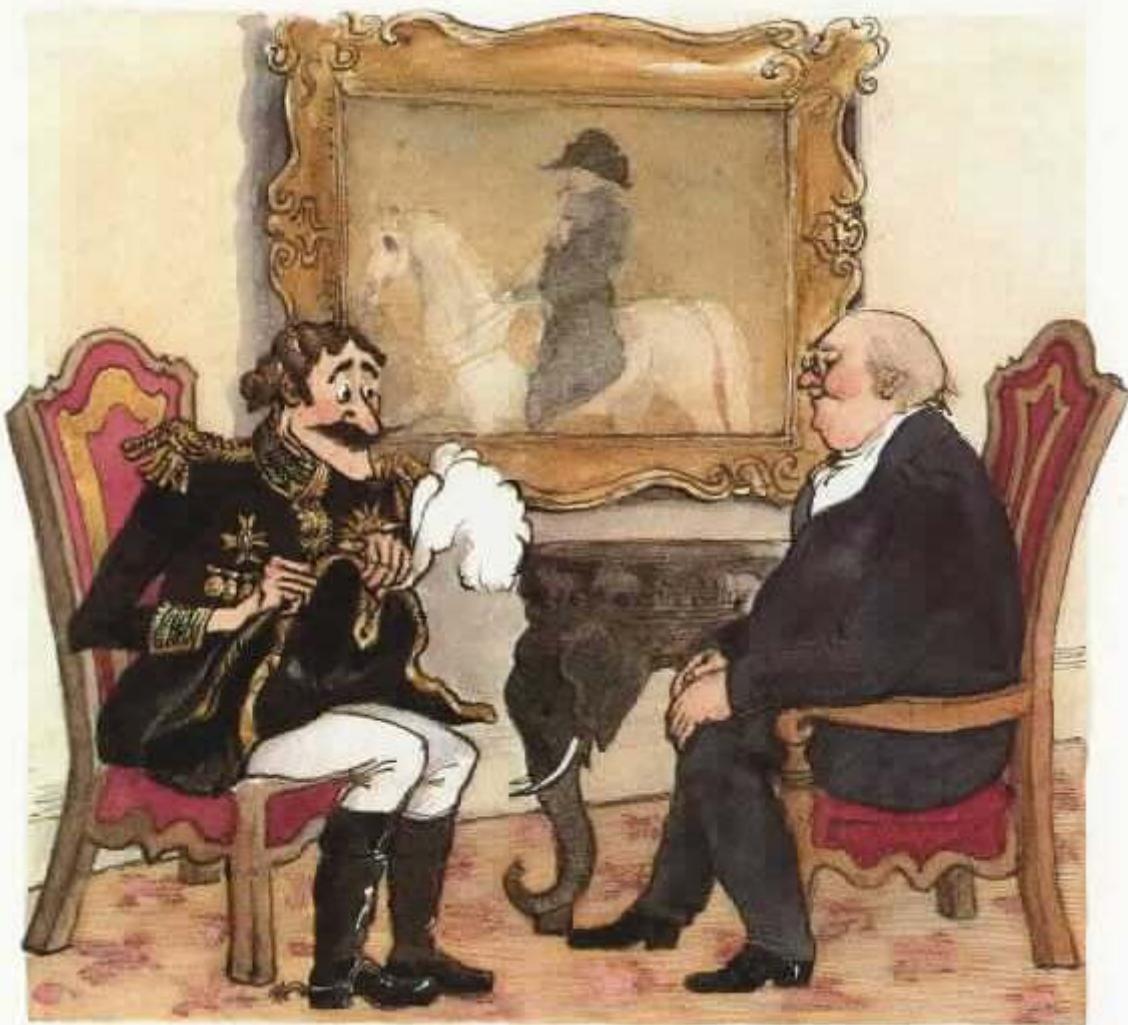
"יש מהهو שנייתן לעשות, אדוני"
אמר אחד החיילים "אפשר לראות
עם הברוזה בפנים."
"לא, לא, לא!" אמר האלוף
"נחשוב על מהו אחר. הא! אני
יודע, אנחנו נבקש תותח
בשאלת".

האלוף שם על חזחו את כל העיתורים שלו. אחר כך לקח דגל לבן והלך העירה.
"קחו אותו לראש הממשלה שלכם" אמר לשומרי השער.
השומרים הובילו אותו דרך הרחובות לבתו של ראש הממשלה. האלוף דפק בדלת. בתו של ראש הממשלה פתחה אותה.

"ערב טוב" אמר האלוף "האם את
יודעת מי אני?"
"הו, כן" ענתה הנערה "ראיתי את
תמונתיך בעיתון. בוא,כנס
פנימה." היא הסתובבה וקראה
"אבא, האלוף בא אליר."
"מה שלומר?" שאל ראש
הממשלה.
"לא כל כך טוב" ענה האלוף וסיפר
לו על הברוזה בתותח.

"از מה תוכל לעשות?" שאל ראש הממשלה.
האלוף חכח בגרונו והביט על הארץ. "לכן באתי לראותך.
חשבתי שאולי תוכל להשאיל לנו תותח. נראה לי לא הוגן
שלך יש תותחים ולנו אין."

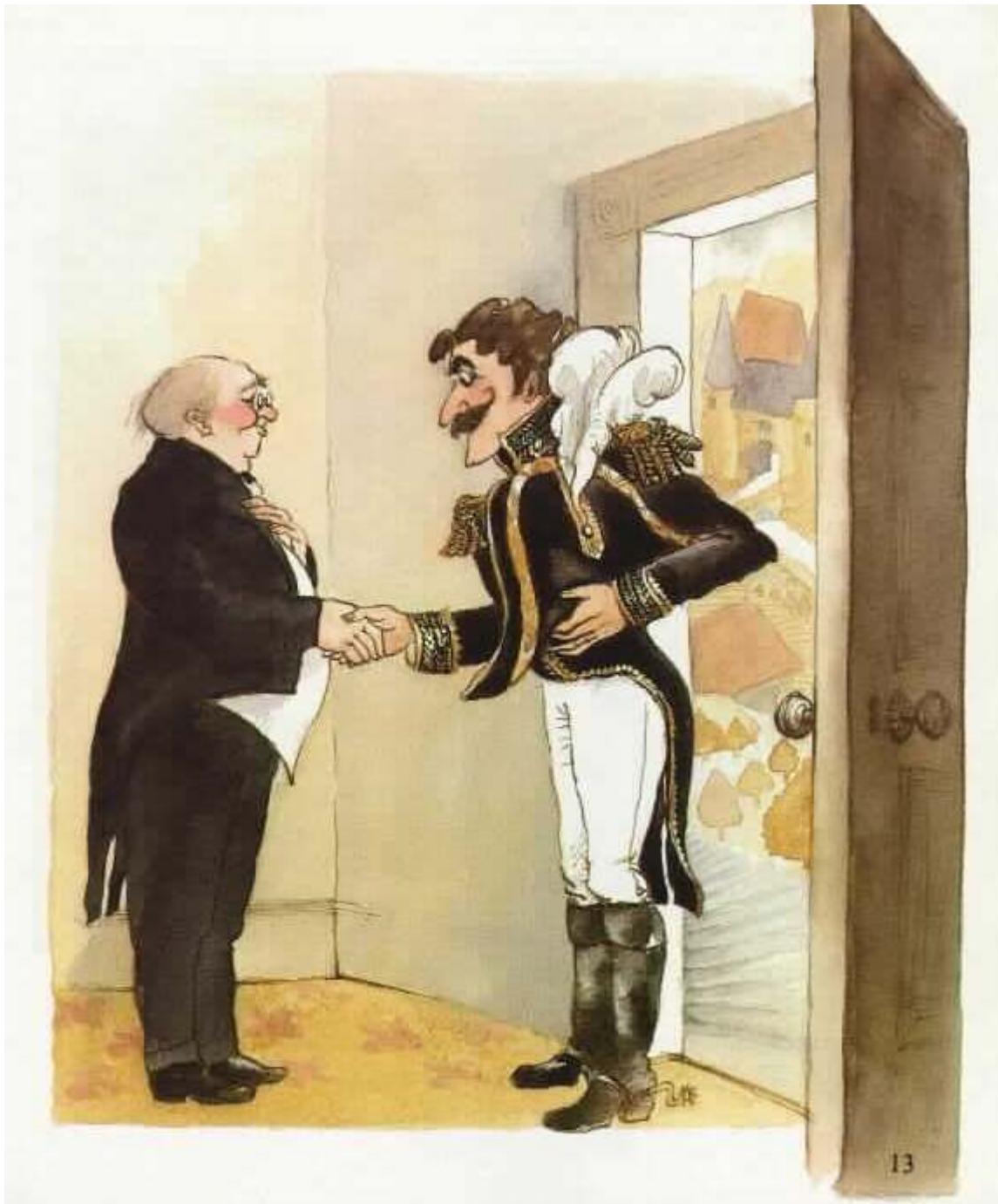

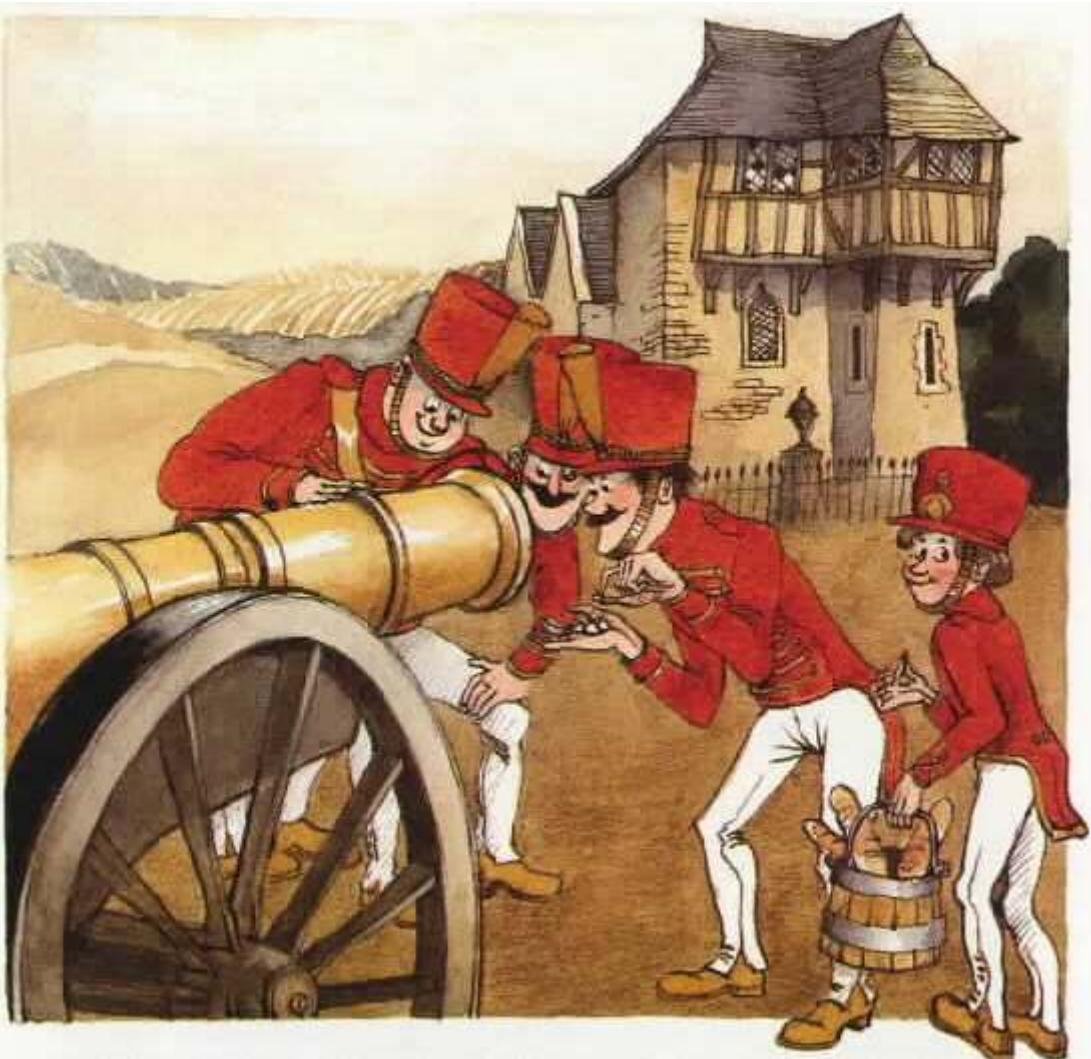
"אתה צודק" אמר ראש הממשלת "רק תראה, לנו יש רק תותח אחד".
"אולי נתחלק בו?" אמר האלוף "תוכל לראות פעם את עליינו ואז ניקח את התותח וניראה עליהם".
ראש הממשלה חיר "לא! לא נוכל לתת לך את התותח שלנו.
הוא כבד מדי ולא ניתן להזיז אותו".

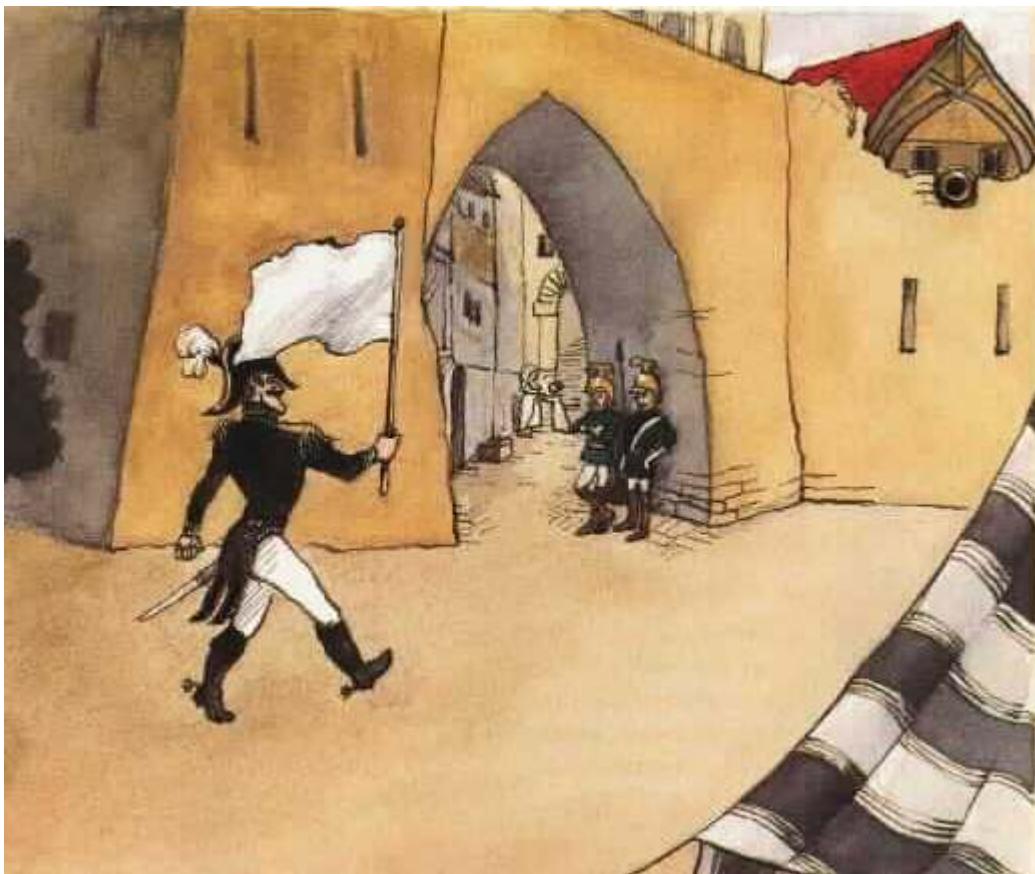
האלוף נראה אומלל.
"תצטרך לדחות את המלחמה
לשלושה שבועות" אמר ראש
הממשלה "עד אז ביצי
הברוזה יבקעו ותקבל את
התותח שלך בחזרה".

האלוף לחץ את ידו של ראש הממשלה. "כר נעשה" אמר "נסח על המלחמה למשך שלושה שבועות

כשהחילים שמעו את החלטות
שמחו מאד. זה נקרא שיהיה
לهم חופשה של שלושה
שבועות. הם היו כל כר שמחים
שכאשר האלוף לא ראה ניגשו
לתוכה ושמו אוכל לתוכו.

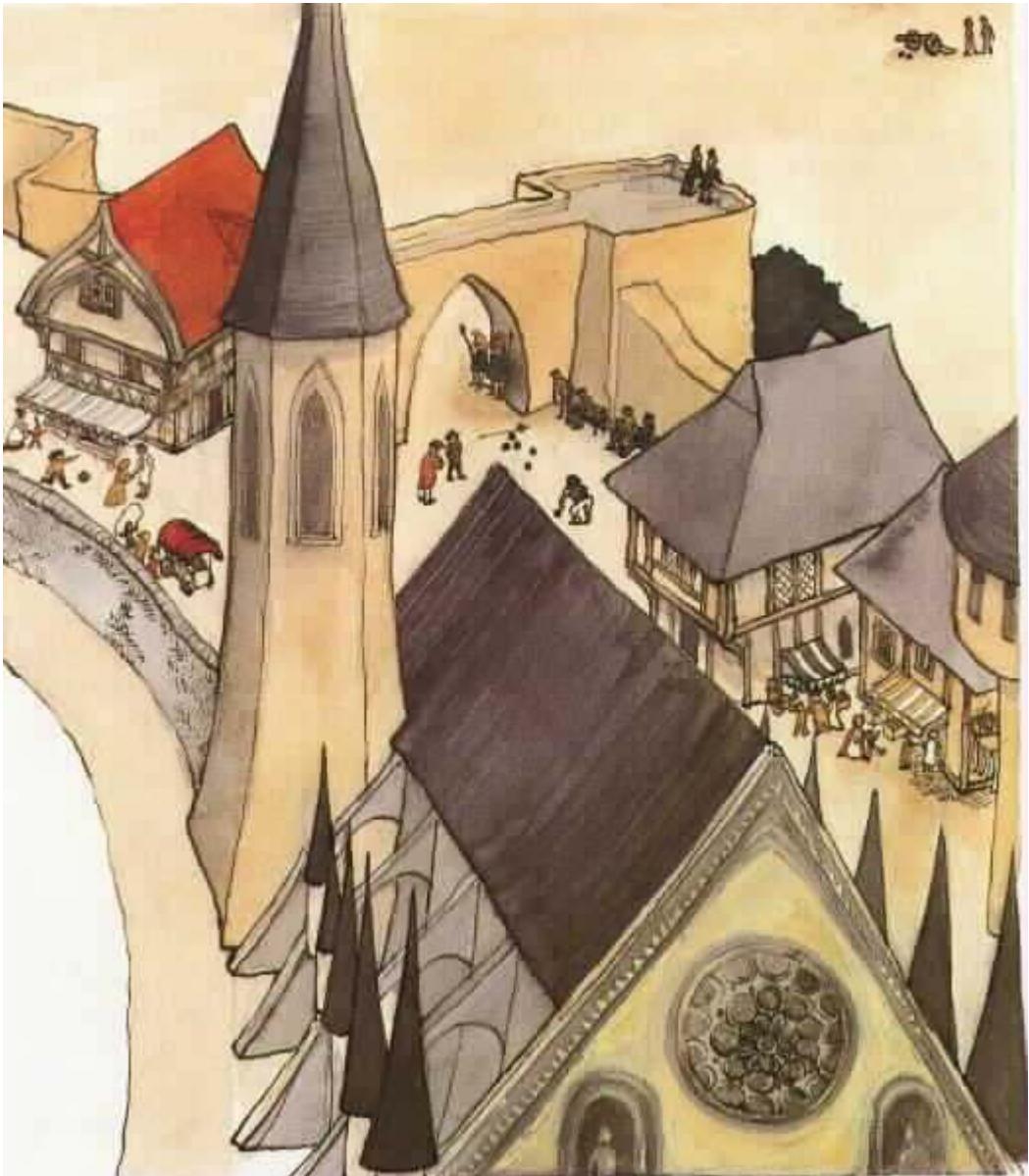

אבל אחרי שבוע התעוררה בעיה חדשה. האלוף שם שוב את כל העיתורים על חזזו, לκח את הדגל הלבן ובא לראש הממשלה. "מה שלומר?" שאל ראש הממשלה.

"לא כל קר טוב" אמר האלוף "האמת שהכסף שלי אוזל. במשר כל השבוע אני לא עשו כלום, אבל הם מצפים שאשלם להם".

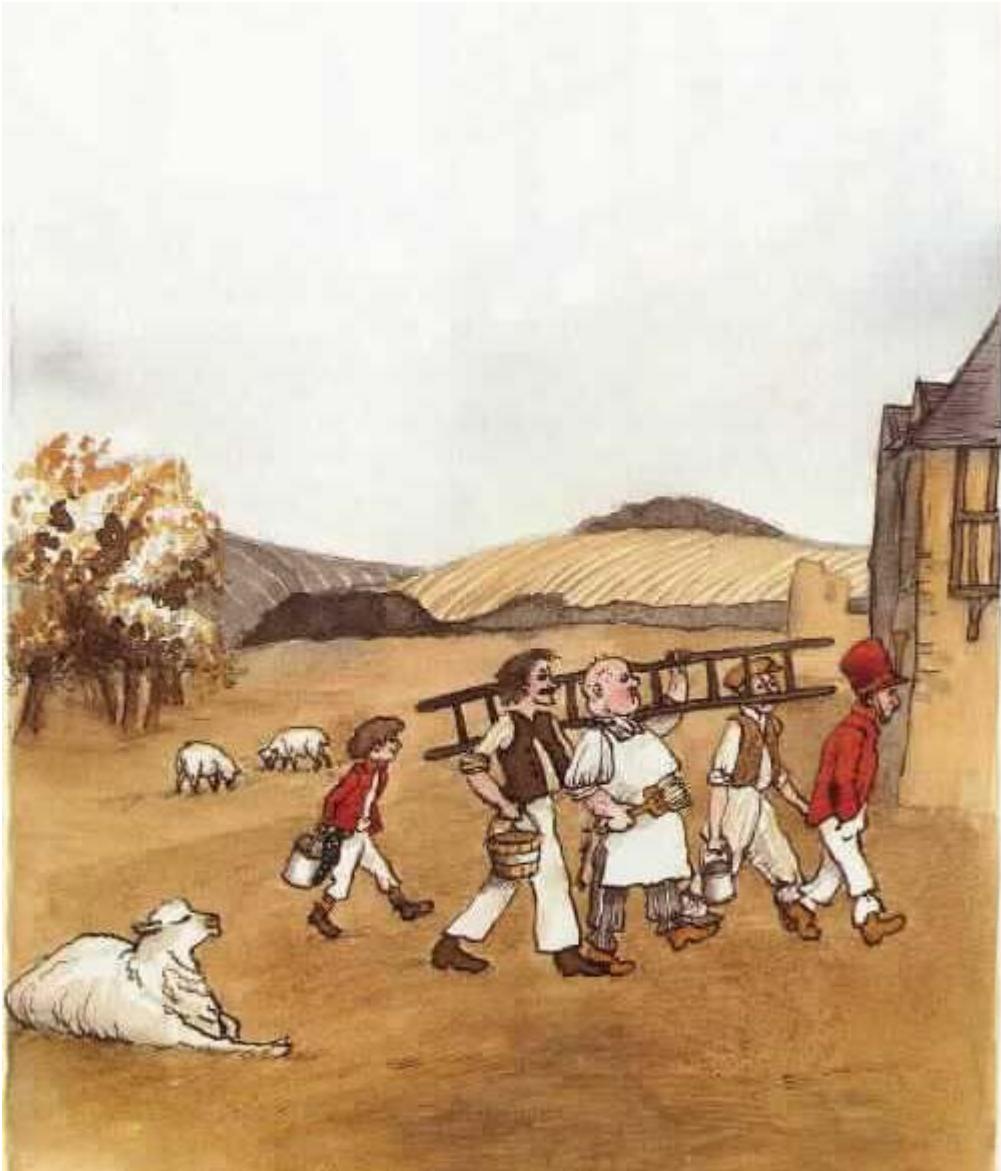

"זאת באמת בעיה" אמר ראש הממשלה.
"אולי תוכל להלוות לי מעט כסף?"
"לא" אמר ראש הממשלה "לא
אוכל לתת לך כסף עבור לא
כלום. אבל אני יכול לשלם
לأنשיך אם יעבדו בשביילנו.

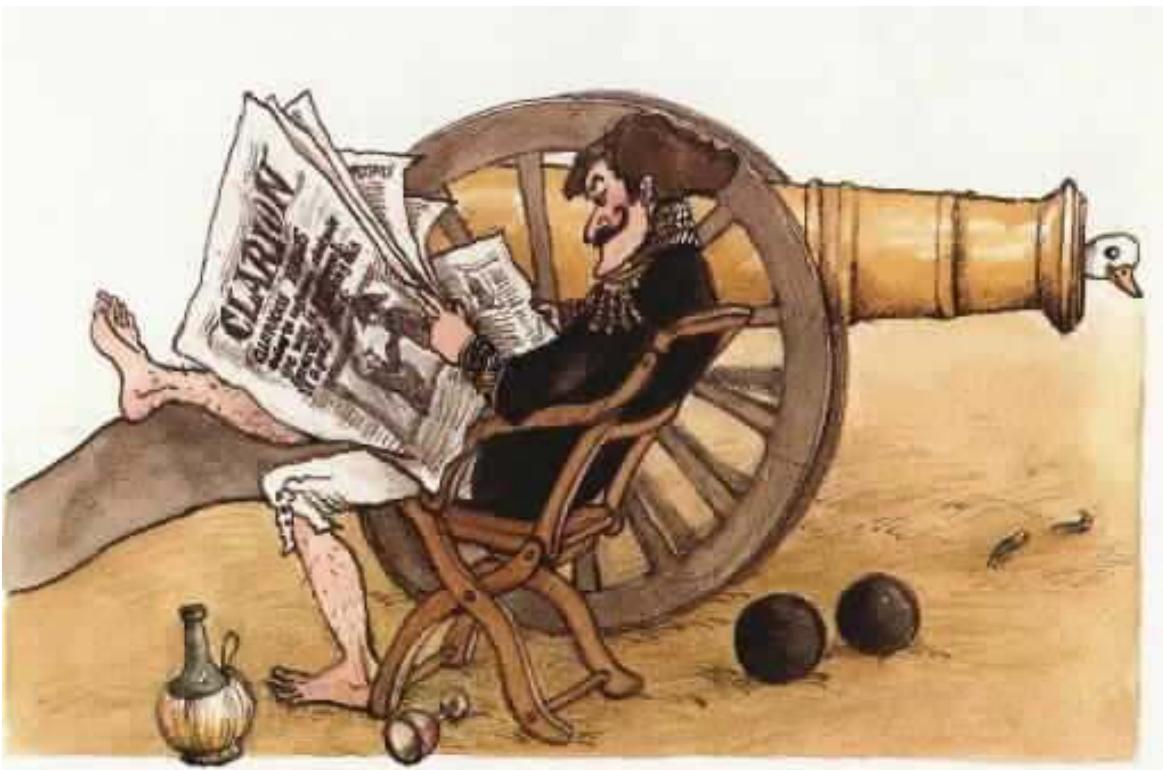

הבט על העיר שלנו, הבתים
מרופטים, והחנויות מוזנחות.
תור שבועיים אנשיך יכולים
לצבוע את העיר כולה.
"איזה רעיון נחדר!" אמר האלוף
"תודה לך. מיד אשלח את
האנשים.".

הפעם החילים לא שמחו כל כך.
אבל לאחר שהאלוף לא יכול היה
לשלם להם, הם הסכימו לעבוד
בעיר.

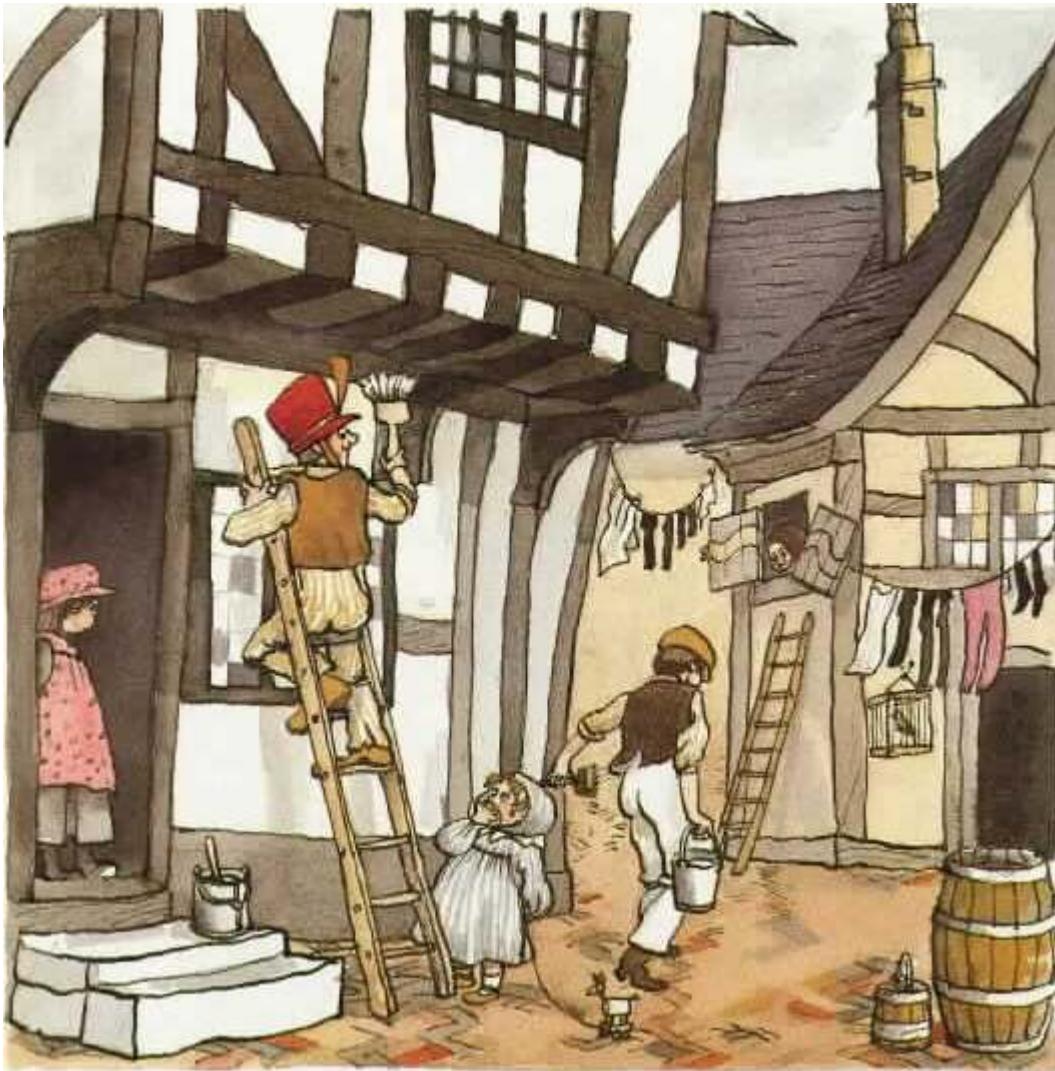

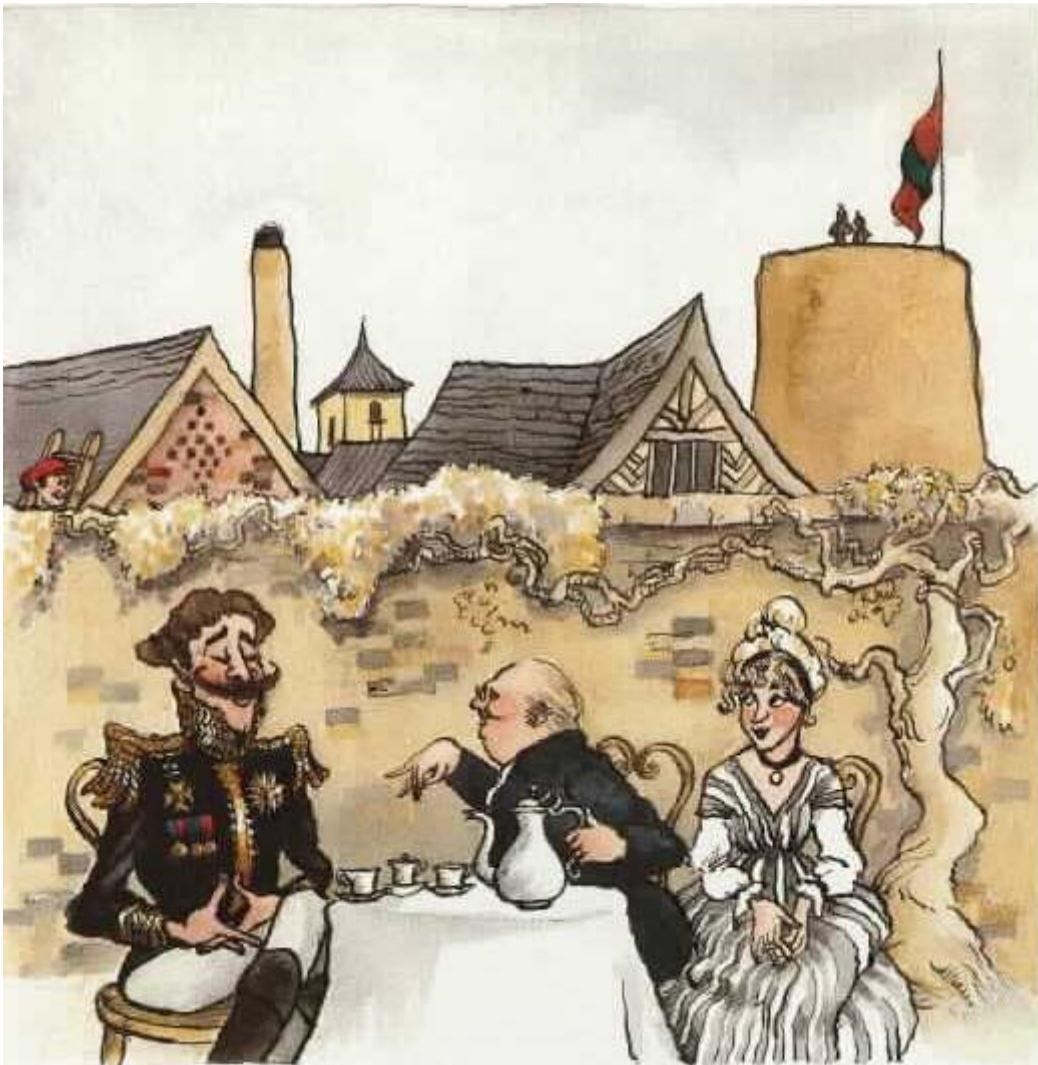
למחרת בבוקר הם לבשו בגדי
עובדת ועזבו את המחנה.
האלוף בא לראות את התותח.
הברוזה ישבה שם עדין על קנה
וקוק-קוקה בשקט לעצמה.

האלוף בבית סביב לוודא
שאיש לא רואה, הוציא מכיסו
פרוסת עוגה, שם אותה לתוך
התותח וחזר מהר לאוהל
שלו.
במשך כל היום הוא ישב
בשמש וקרא עיתון.

כל יום החילים יצאו לעבודה
בעיר. שקט שרר במחנה. מדי
פעם האלוף הביט על העיר
וראה איך היא משנה את צבעה

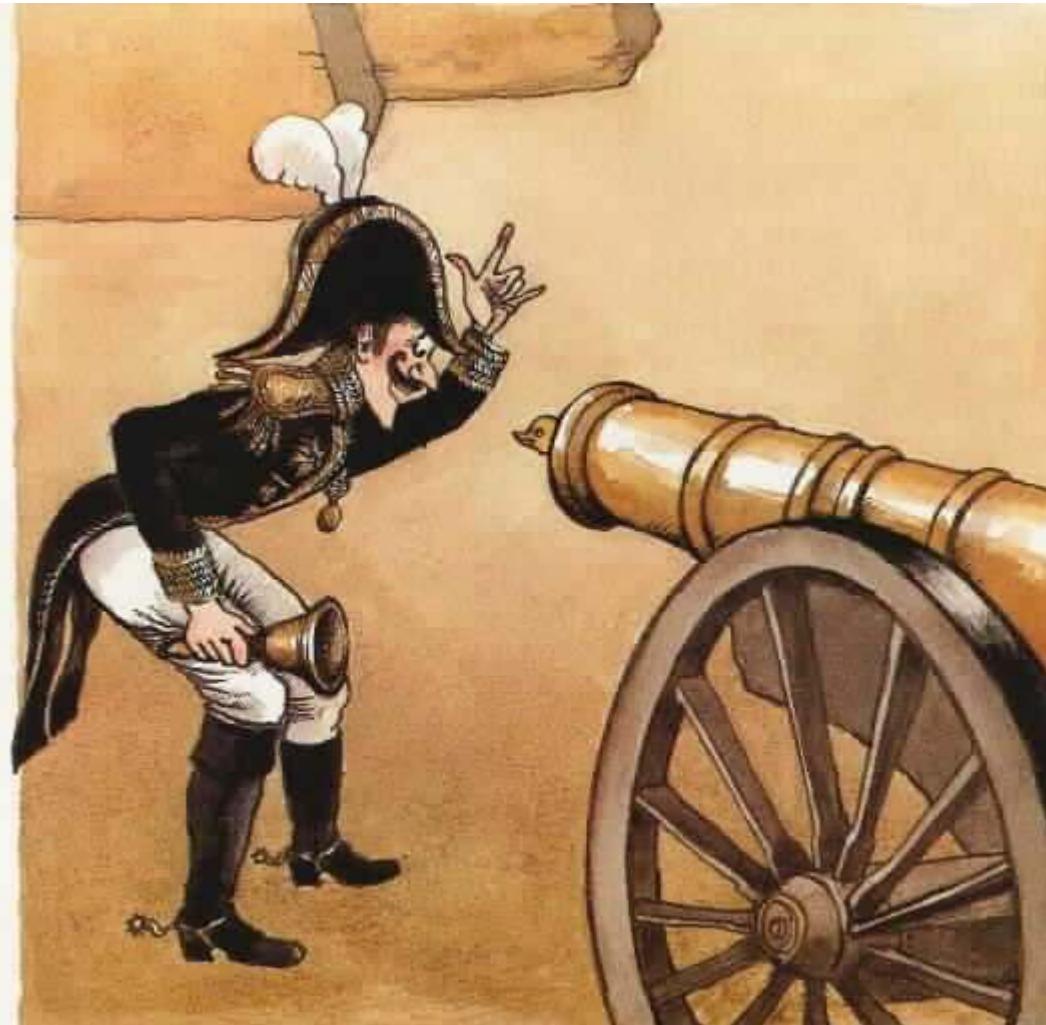

לפעמים הוא ביקר אצל ראש העיר ובטו ושתה תה בגן שלהם. מדי פעם הוא רק טיל עד התותח עם כיסים מלאים בתופנים.

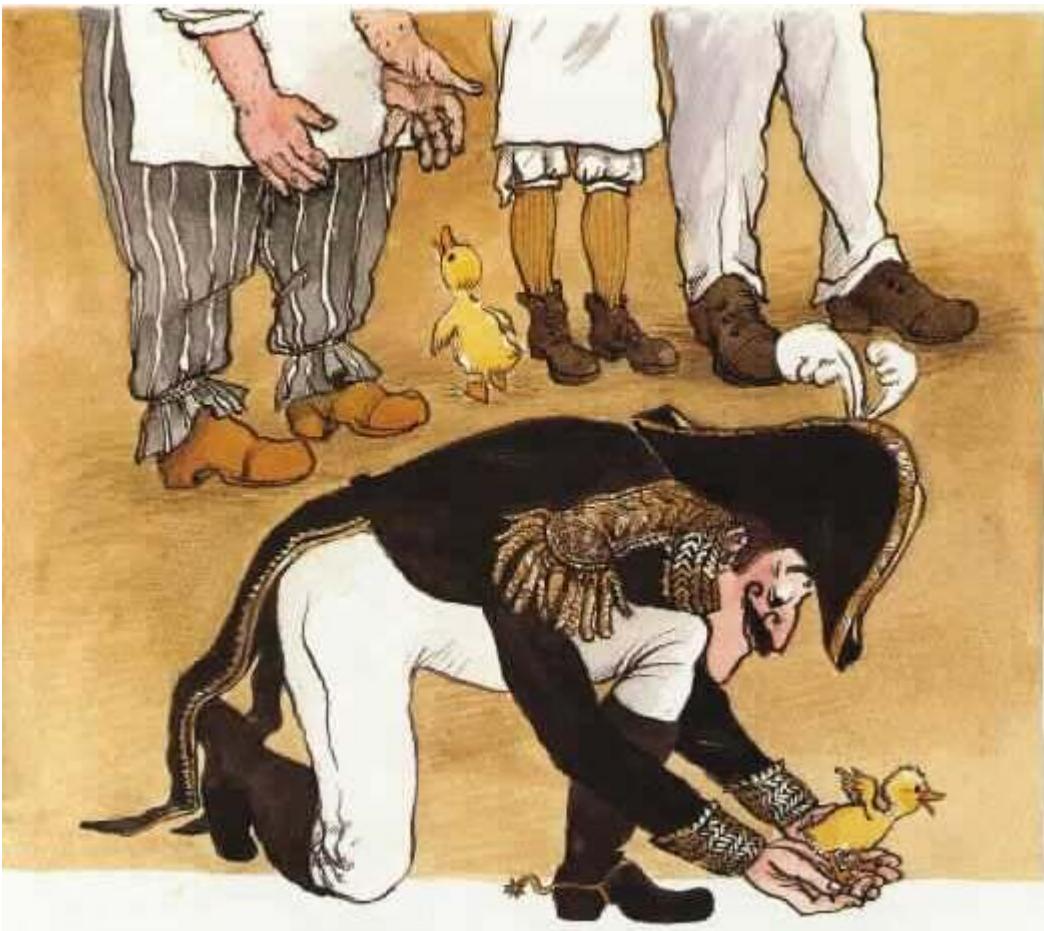

לקראת סוף השבוע השלישי
הביצים פקעו. האלוף עבר ליד
התותח. הוא שמע לא רק קוק,
קוק, קוק אלא גם ביפ, ביפ, ביפ
חלש.

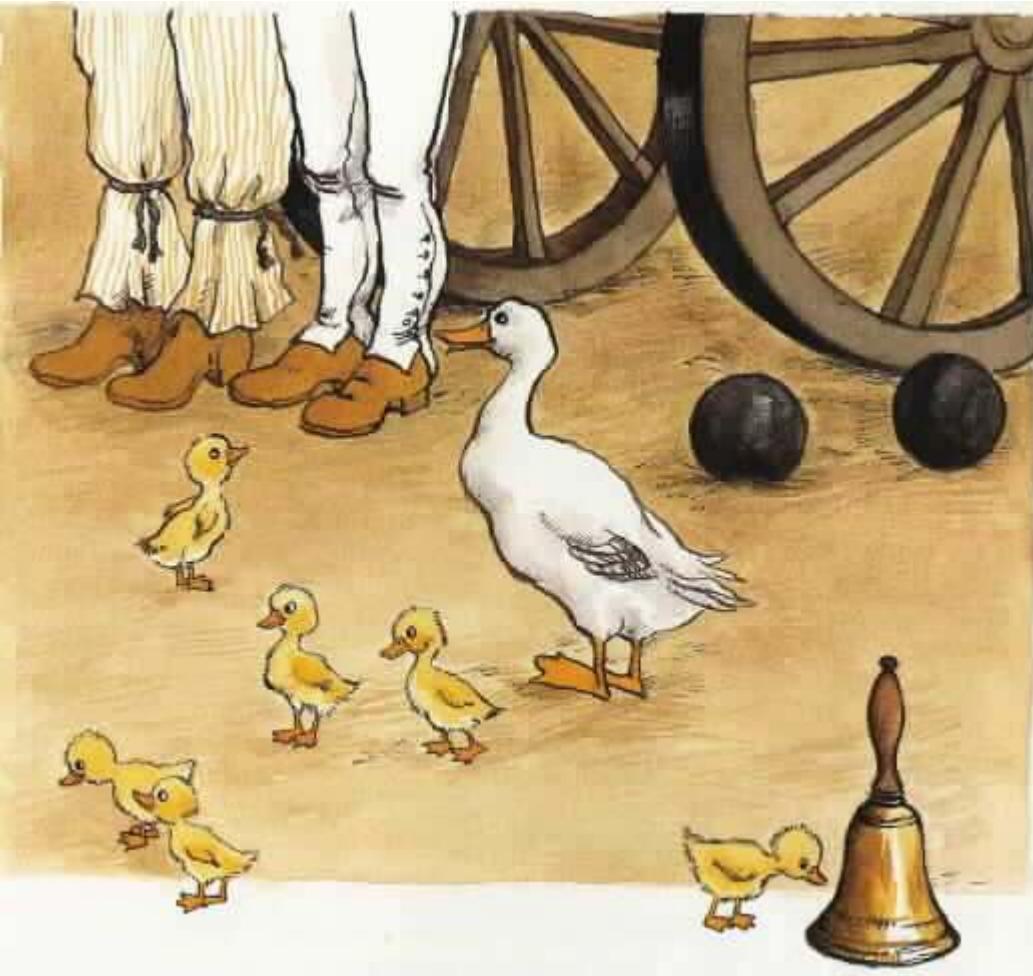
האלוף צלצל בפעמון בכל חזק.
מיד כל החילים עזבו את עבודתם
ורצו חזרה למchnerה.

"הקשב!" קרא האלוף "hbיצים בקעוו!" הוא הסתכל לטור התותח. "דילי, דילי, דילי" קרא. ראש קטן הציז החוצה. זה היה הברוחון הראשון.

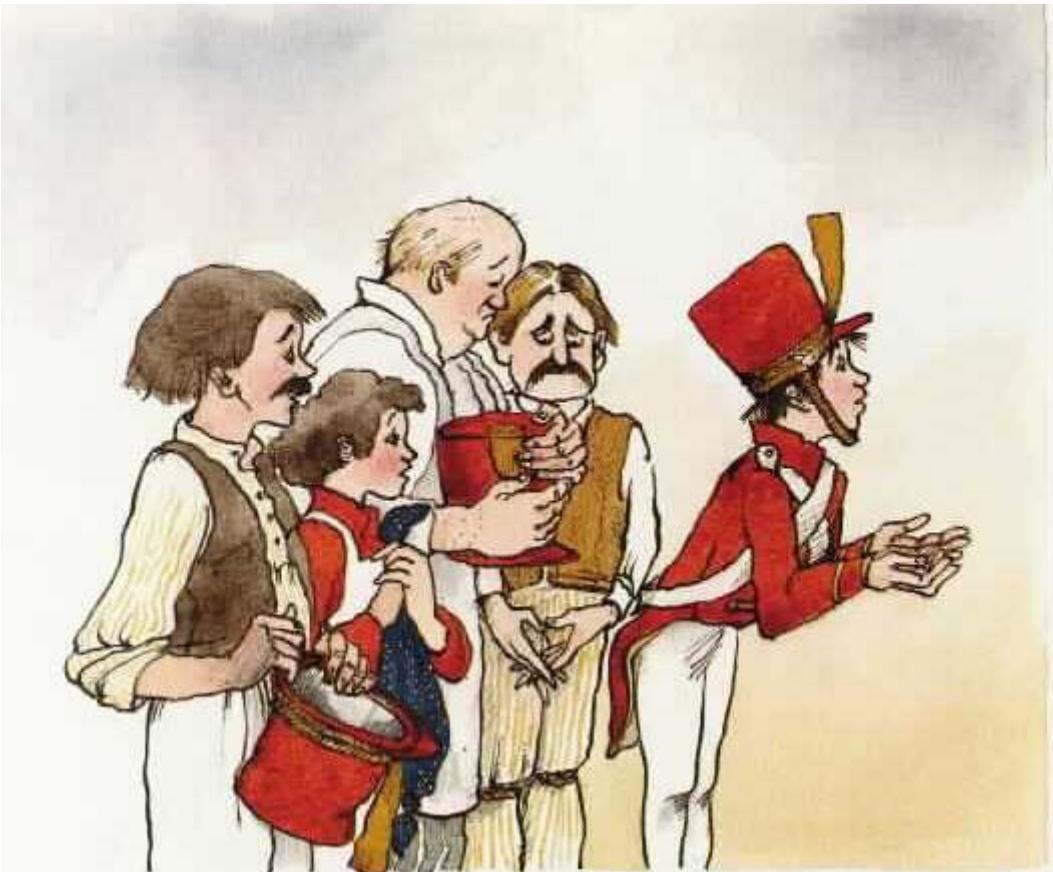

בזהירות האלוף הוריד אותו
לארץ. אחרי זה בא עוד ברוזון,
ועוד אחד, עד שלקה שלמה
התרוצצה לרגלי האלוף. אחרונה
יצאה אמא ברוזה. היא קפיצה אל
הברוזונים שלה והובילה אותם
דרך הדשא.

"הידד לברוזה" קראו החילים
כשהם זורקים את כובעיהם
לאויר "הוררה! הוררה!
"עכשו נוכלשוב לשימוש
בתותח שלנו" אמר האלוף
"עכשו נוכל לחיש את
המלחמה".

החילים הפסיקו להריע. הם נעשו
שקטים מאוד. הם עמדו עם
כובעיהם בידיהם, הורידו את
ראשיהם והבטו על הארץ.
"סליחה, אדוני" אמר התותחן
"אנחנו לא יכולים עכשו לירוט על
העיר. הרי נקלקל את הצבע
חדש".
"כן" הוסיף אחדים "עבדנו
שבועיים על הבתים האלה."

האלוף נד בראשו. זה באמת
נראה מטופש לירות על הבתים
הצבועים רק כרגע. וחוץ מזה
בת ראש העיר מצאה חן בעיני.
"از מה נעשה?" שאל.

"אולי תוותר כל על המלחמה,
אדוני?" אמר התותחן "אחרי
שנגמר לצבוע את כל הבתים
ונכל-Coleno ללכט הביתה."
האלוף חשב זמן רב. "טוב" אמר
בסוף "אלך להגיד לראש
הממשלה".

וכך הסתיימה המלחמה

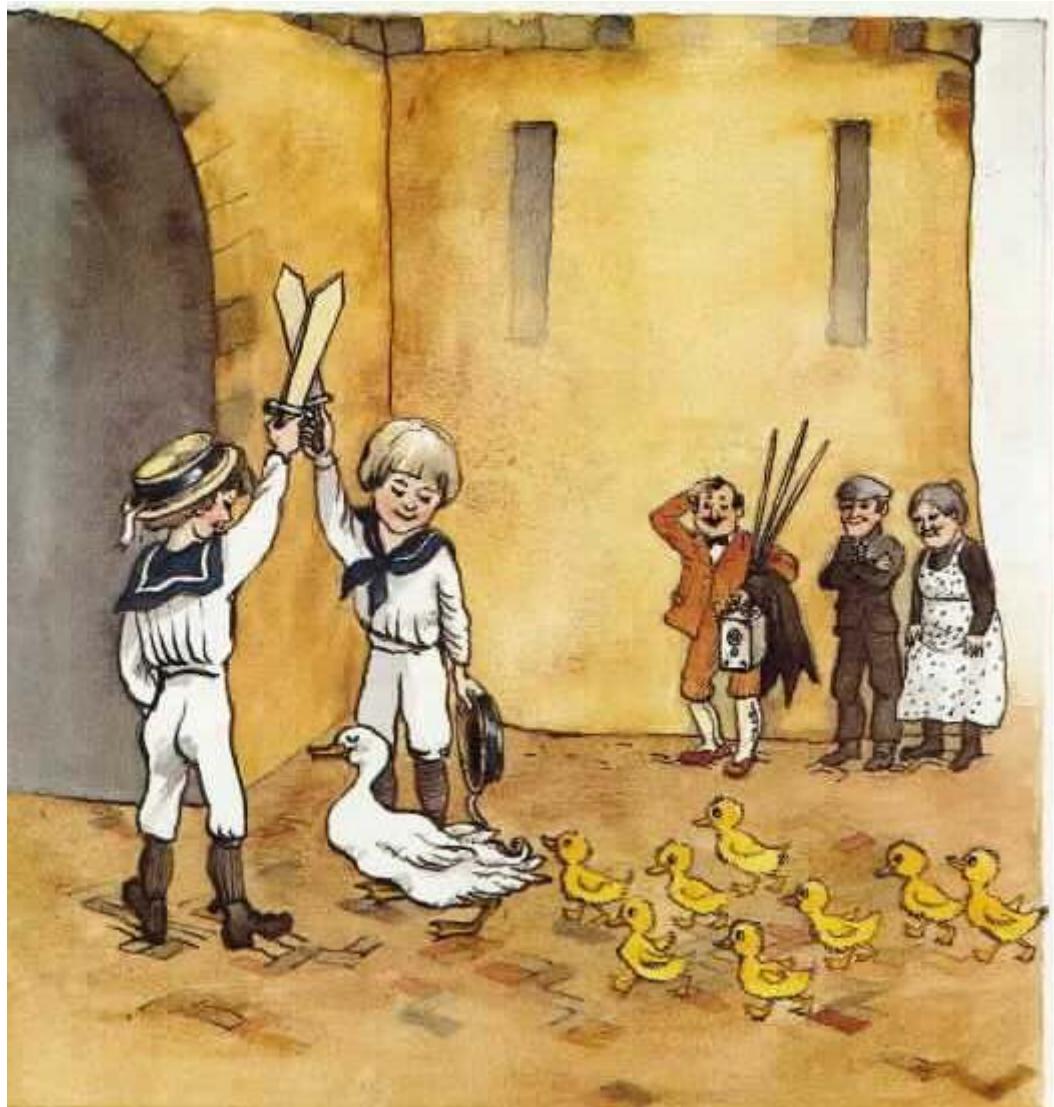

האנשים גמרו לצבוע, והאלוף התחנן עם בת ראש העיר. זו הייתה חתונה מפוארת, עם הרבה פרחים ועם עוגה גדולה שעלייה עמד תותח מסוכר.

וכמוון באה גם הברוזה

היא באה עם כל הברוזונים שלה
זעדה בקצב התזמורת הצבאית